

Arrest

nr. 321 983 van 19 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. WIES
Montoyerstraat 1/b41
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 november 2024.

Gelet op de beschikking van 17 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. WIES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart de Syrische te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 7 augustus 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet daar de verzoekende partij in Spanje internationale bescherming geniet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend (zie administratief dossier, map 6, “Eurodac Search Result”). In dit opzicht dient te worden opgemerkt dat eens vaststaat dat een verzoeker om internationale bescherming

reeds een beschermingsstatus geniet in een ander Europees land, zoals in casu het geval is, het niet aan de asieline instanties is om te bewijzen dat de verzoeker op heden niet meer over deze bescherming beschikt (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust bij het Commissariaat-generaal maar eens hieraan voldaan is, zoals in casu, komt het aan de verzoeker om internationale bescherming die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Aangezien uit de documenten van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Spanje en uit de documenten van het administratief dossier niet kan blijken dat haar subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken of opgeheven en dit tevens niet wordt aangetoond door de verzoekende partij in het verzoekschrift, kan er vanuit worden gegaan dat ze op heden nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus in Spanje beschikt.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. De verzoekende partij brengt geen argumenten of elementen aan die kunnen aantonen dat de gebruikte informatie door de commissaris-generaal niet langer juist, correct of actueel is of dat zijn analyse, waar zij stelt dat hieruit niet blijkt dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is, niet meer correct zou zijn. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij valt in de bestreden beslissing duidelijk te lezen op welk rapport de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd bij het nemen van zijn beslissing en wordt tevens de weblink vermeld via de welke dit rapport kan worden geconsulteerd. De verzoekende partij had dus wel degelijk toegang tot deze informatie en kon dus nagaan op welke informatie de verwerende partij zich heeft gebaseerd bij het nemen van zijn beslissing. De verwerende partij steunt de bestreden beslissing op voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens voor met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Spanje. De commissaris-generaal is, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij stelt in het verzoekschrift, niet verplicht om specifiek elke passage van het rapport te vermelden waarop hij zich heeft gebaseerd bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift verder naar verschillende rapporten waarmee ze wil aangeven dat er in Spanje sprake is van discriminatie, haatmisdrijven, problemen bij toegang tot huisvesting, problemen bij toegang tot de arbeidsmarkt en toegang tot het onderwijs. De informatie en bronnen waarnaar de verzoekende partij verwijst en uit citeert in het verzoekschrift, waarbij ze tevens verwijst naar het Country Report: Spain, AIDA/ECRE van 2024 hetgeen gebruikt werd door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, doen geen afbreuk van voormelde analyse waar de commissaris-generaal stelt dat “Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigen van internationale bescherming in Spanje, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband

(Country Report: Spain. AIDA/ECRE, 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/05/AIDA-ES_2023-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften." Deze informatie ligt immers in dezelfde lijn. Voorts kunnen vreemdelingen in Spanje, net als in andere lidstaten, worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Spaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Spanje. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Spaanse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. De verzoekende partij citeert vervolgens een passage uit het Country Report: Spain, AIDA/ECRE van 2024. Hieruit blijkt volgens haar dat jongeren geen toegang hebben tot onderwijs wegens 'burecratische obstakels' en 'geïnstitutioniseerd racisme'. De desbetreffende passage stelt echter effectief dat er sprake is van geïnstitutioniseerd racisme en hindernissen voor verzoekers om internationale bescherming om hun rechten af te dwingen. Er kan echter niet in worden gelezen dat verzoekers om internationale bescherming toegang tot het onderwijs worden geweigerd. Bovendien blijkt dit ook niet uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Ze heeft immers wel degelijk taallessen gehad in Spanje (NPO, p.8).

De Raad leest in de hem voorgelegde informatie geen situatie van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", waarbij deze "tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken", ook al zou de situatie in Spanje gekenmerkt worden door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 91). Uit de door de partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

In casu moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. De verzoekende partij slaagt er niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Spanje wordt vastgesteld. Door louter te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt de verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Wat haar persoonlijke situatie betreft brengt de verzoekende partij geen specifieke elementen bij waaruit moet worden besloten dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek haarzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat ze in Spanje de nodige hulp door de Spaanse autoriteiten werd ontzegd waardoor zij of haar gezin in een toestand van verregaande materiële deprivatie terecht zouden zijn terechtgekomen. Zo stelt ze geen problemen te hebben ondervonden en koestert ze geen vrees voor Spanje (NPO, p.10-11). Ze had tijdens haar verblijf in Spanje ook steeds onderdak. Zo verklaart ze eerst in een opvangcentrum te hebben verbleven en werd haar en haar gezin vervolgens een woning aangeboden (NPO, p.8). Er werden verder taallessen voor haar voorzien in Spanje (NPO, p.8). Uit haar verklaringen blijkt tevens dat ze hulp kregen van de overheid in het voorzien van hun levensonderhoud daar ze stelt dat haar moeder nooit heeft gewerkt (NPO, p.8). In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar de beslissing die in het kader van het verzoek om internationale bescherming van haar moeder werd genomen en wordt deze beslissing toegevoegd aan het administratief dossier. In deze beslissing wordt duidelijk gesteld dat uit haar verklaringen blijkt dat haar moeder beroep kon doen op de Spaanse instanties. Zo werden ze ondersteund door een Spaanse non-profit organisatie die haar gezin financiële hulp bood op het vlak van huisvesting. Uit haar verklaringen en de bestreden beslissing die in het kader van haar moeder werd genomen kan dus niet blijken dat ze in Spanje in een toestand van verregaande materiële deprivatie zou hebben geleefd omdat de Spaanse overheid niet zou voldoen aan de op haar rustende verplichtingen. Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze bij een terugkeer naar Spanje niet de nodige documenten zoals een verblijfsvergunning zou kunnen bekomen. Ze kan zich dan ook niet beroepen dat

omwille van het gebrek hieraan ze haar rechten in Spanje als begunstigde van subsidiaire bescherming niet zou kunnen afdwingen.

Uit de beslissing van de commissaris-generaal in hoofde van de moeder van de verzoekende partij blijkt verder duidelijk dat haar moeder nooit pogingen heeft gedaan om werk te vinden. Haar moeder verklaart dat ze nooit gewerkt heeft in haar leven en vroeg zich dan ook af waarom ze werk diende te vinden in Spanje. Ze verklaart dat zoiets niet bestaat in 'haar' tradities (Zie administratief dossier, map 6, stuk 5). Ze kan dan ook niet dienstig aanvoeren in haar verzoekschrift dat het feit dat haar moeder nooit gewerkt heeft in Spanje, een bewijs is dat vluchtelingen en asielzoekers aanzienlijke belemmeringen vinden in hun zoektocht naar werk.

5. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht komt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij in Spanje alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de bescherming die haar in Spanje verleend werd, ontoereikend zou zijn.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden en in acht genomen wat voorafgaat, heeft de verzoekende partij aldus niet in concreto aannemelijk gemaakt dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje, dat de bescherming die haar in Spanje verleend werd, ontoereikend zou zijn. De verzoekende partij kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat zij verhinderd was om in Spanje in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Spanje reeds werd toegekend.

6. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

7. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 2 van het EVRM, artikel 33 van de procedurerichtlijn, artikel 20.3 van de kwalificatierichtlijn, de artikelen 48/2, 48/6, § 5, 48/9, 57/6, § 3, lid 1, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde artikel wordt geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

9. De verzoekende partij is geboren in het jaar 2006. Dit betekent dat de verzoekende partij 18 jaar oud is en de meerderjarige leeftijd heeft bereikt. Dit betekent dat het hoger belang van het kind niet langer op haar van toepassing is. De door haar ingeroepen schending van dit beginsel en artikel 22bis van de Grondwet, is dan ook niet dienstig.

10. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

11. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 9 januari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP wijst op een arrest van de Raad, nl. RvV 304 535 van 9 april '24 waarin de Raad de beslissing heeft geannuleerd en bijkomend onderzoek heeft gevraagd aan het CGVS. Ze wijst hierbij op de redelijke bescherming die kinderen in Spanje krijgen gelijk aan deze van de moeder, maar intussen is zij meerderjarig en vraagt zij de bestreden beslissing te annuleren gezien de onduidelijkheid wat met haar zal gebeuren. Ze verwijst naar haar verzoekschrift. Ze wil hier in België een leven en toekomst opbouwen, ze heeft hier veel familie en volgt een opleiding waardoor ze hoopt werk te vinden, ze wil nuttig zijn voor België en hoopt op een positieve beslissing.

De kamervoorzitter laat evenwel een stuk uit het administratief dossier zien waaruit duidelijk blijkt dat VzP dezelfde status kreeg als haar moeder en dit een verschil uitmaakt met het eerder door VzP geciteerde arrest van de Raad (supra). VzP repliceert dat de Raad zal oordelen.”

5. Verzoekende partij brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 29 oktober 2024.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoekende partij hieraan voorbij en blijft zij hiertoe manifest in gebreke. Verzoekende partij gaat immers niet in het minst concreet in op de inhoud van de beschikking.

Verzoekende partij beperkt zich immers tot het verwijzen naar bepaalde rechtspraak van de Raad. Los van het feit dat een dergelijke verwijzing naar andere rechtspraak van de Raad niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking, toont verzoekende partij niet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag liggen van het arrest waarnaar zij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die haar zaak kenmerken. Immers, zoals ter zitting al werd opgemerkt, blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoekende partij dezelfde internationale beschermingsstatus kreeg als haar moeder in Spanje, hetgeen een verschil uitmaakt met het ter zitting aangehaalde arrest.

Aangezien verzoekende partij ter zitting niet in het minst, laat staan concreet ingaat op de gronden van de beschikking van 29 oktober 2024, maar deze daarentegen inhoudelijk geheel ongemoeid laat, blijven de erin gedane vaststelling onverminderd overeind.

In zoverre verzoekende partij haar argumentatie ter zitting betrekking heeft op haar (familiale) situatie in België en de wil om in België een leven en toekomst op te bouwen, is deze niet dienstig. Immers, gelet op de internationale bescherming die zij in Spanje geniet, is *in casu* slechts haar situatie in en bij terugkeer naar die andere EU-lidstaat waar zij reeds internationale bescherming geniet van belang/aan de orde, en niet die in België.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in die beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijfentwintig door:	
M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
M. DENYS,	griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS